

'Απ' Όλα

Το Συμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα έγγραφης εξομήτου

Δια την Τουρσίαν
το εξωτερικόνΤε. 10.
Φο. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατά, Περμετιονάζαρον, Σαντοή Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΤ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Το φύλλον άπανταχού του Κράτους παρ. 20

Το « 'Απ' Όλα » έκτυπώται
εις 10.000 αντίτυπα.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΡΙΑΛΕΝΙΟΣ

Εξ μέγα: Έλλην άπίθανε την παρελθούσαν εβδομάδα εις τόν Λονδόν: ό Μαρίνος Κοριαλένιος. Ό άπεθανών, πρότυπον άρετής και έργασίας άδιαλήπτου. Ήν, όπηρε πάντοτε έκ τών γενναϊοτέρων της πατρίδος του ευεργετών, και άποθανών, διά της διαθήκης του κατέλειπε τό μεγαλύτερον μέρος της περιουσίας του ύπέρ έθνικών έργων.

Ό Μαρίνος Κοριαλένιος έγεννήθη τή 1828 εις Κεφαλληνίαν, εις πολύ δε μικράν ηλικίαν εξενιτεύθη, έλθών εις Κωνσταντινούπολιν, όπου και επί τι χρονικών διάστημα έμπορεύθη. Ταχύτατα όμως ένόησεν ότι ή Κωνσταντινούπολις προσέφερε πολύ περιωρισμένον στάσιον εις αυτόν: ανεχώρησε λοιπόν έντεθεν, μεταδώς εις Μασσαλίαν, της όποιας τό έμποριον την εποχήν εκείνην ήχμαζε πολύ. Άλλ' ή έμπορική της Μασσαλίας βασιλεία έβουε βαθμυδόν διά ν' άνατείλῃ εις Λονδόν, ένθα συνεκεντρώτο τό διαπνές έμποριον, ή δε δραστηριότης και έμπορικη μεγαλοφυία του Κοριαλένιου δεν ήδύνατο νά συγκρατηθή εκεί: εις αυτό έγκατέστη εις Λονδίνον, ένθα έπεδόθη εις τραπεζιτικάς έργασίας ευρυτάτας, αίτινες έστέρφθησαν υπό μεγάλης επιτυχίας. Έν Λονδίνω ύπηρεσεν έκ τών πρώτων ιδρυτών της αυτότης ελληνικής κοινότητος, της όποιας διετέλεσεν επί πολλά έτη και πρόεδρος. Ό Κοριαλένιος διεκρίνετο διά τας πολλάς ευεργεσίας, τας όποιας προσέφεραν εις τούς άναξιοπαθούντας έν Λονδίνω Έλληνας και διά τας λοιπάς γενναίας ότου ύπέρ έθνικών έργων συνδρομάς. Έσχάτως άκόμη διεθέσε πο-

σόν τριακοσίαν χιλιάδων φράγκων ύπέρ ιδρύσεως έθνικής καλλιτεχνικής Παναθεόχης έν Αθήναις, ή δε διαθήκη του, δι' ής καταλείπει

ύπέρ τας δεκαπέντε εκατομμύρια ύπέρ έκφόρων έργων, προέκάλεσε τόν θαυμασμόν όλων. (1) τι χαρακτηρίζει τας δωρεάς και τας κληροδοτήματα του Κοριαλένιου, είναι ή σκοπιμότης. Έν Λονδίνω διεθέσε μεγάλα ποσά ύπέρ ανεγέρσεως νοσηκομείων και λοιπών φιλανθρωπικών ιδρυμάτων προς περιθαλάφιαν τών αναξιοπαθούντων έν τή πόλει εκείνη Έλλήνων, έν τή ιδιαιτέρα του δε πατρίδι πάντοτε προσήρχετο άριμώς διά γενναίων ποσών. Και εις τας κληροδοτήματά του καταδεικνύεται πασιφανώς ή σκοπιμότης, μεθ' ής διεθέσε ταύτα, διότι, έκτός τών άλλων, άφίνει και σδαστόν ποσόν ύπέρ ιδρύσεως Πρακτικής επαγγελματικής σχολής, της όποιας έχει πολλήν ανάγκην ή Ελλάς.

Δημοσιεύοντας την εικόνα του μεγάλου τούτου άνδρός, νομίζομεν ότι προσφέρομεν φόρον ευγνωμόσυνης και έν ταύτη λαμπρήν παράδειγμα γενναϊότητος και φιλαλληλίας.

Ό Κοριαλένιος ή καταλάβη μετά τών μεγάλων της Ελλάδας ευεργετών ιδιάζεσθαι θέσεν, τό δε όνμα του ή άνωμονεύετα, μετά τών όνομάτων του Σουλτά, Αβέρωφ, Βαλάνου, Ζαΐμπα και όλων εκείνων, οίτινες αφιέρωσαν τά προϊόντα τών πολλών μόχθων των ύπέρ της ευκαιίας.

Η κηδεία του άπετηνήστου άνδρός έγινετο επίσημικώς έν Λονδίνω, ιδιαίτερον δε άπρόκλητον ή άφείρεν τό σήμα του εις την ιδιαιτέραν πατρίδα του.





ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης ἀπριλίου, γενομένης πάλιν ἀσχητάτως ἐπὶ τῇ ἀναγνῆ μεταρρίθσεως τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν Μ. Βερν καὶ τοὺς ἀρμόδιους ὑπουργοὺς πρὸς διαμετρίαν διὰ τὴν κοινὴν Ρωμιοῦ, ἐδεχθῇ ἡ Α. Θ. ᾧπως, τῇ συνεδίᾳ διὰ Συνεδρίαν, μεταρρῆ εἰς ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ, εἰ δεήσει, εἰς Μ. Βεζύρν.

— Τί ἐπρεπε λοιπόν νὰ γίνη καὶ δὲν
ἔγινε; Τί ἐπρεπε νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι
σοὶ καὶ δὲν ἔκαμαν;

Ἐάν ᾖνε ἀληθὲς ὅτι πόνον διὰ τῆς ὑψη-
λῆς ἡθικῆς ἀγωγῆς τῆς γυναίκος ὑποστρών-
νται τὰ στεροῦ τῆς κοινωνικῆς ἡλικί-
ας, ἔάν ᾖνε ἀναγκαζόμενοι ὅτι ἡ δύ-
σπνοτος ἐθνικὴ ἐξαστάται ἐκ τῆς ἡθικῆς κα-
δανωτικῆς τῆς γυναίκος διαμορφώσεως, ἐάν
ἀπεδειχθῇ ὅτι γυνὴ σφόδρα καὶ ἐνδοξή
εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως ἀπε-
κρίνη ὁ Fénelon, εἶναι ἀποκαταστάσεως ἡ το-

Ausstellung des "Landesmuseum, Hildesheim"



Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ τῆς Μήλων, τὸ ἀριστοτέλεσμα αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπιστολῇ τοὺς καλλιτέχνους καὶ ἀρχιτεκτονοὺς. Ὡς γνωστὸν, οἱ βραχίονες τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἀποκομμένοι, ἀλλὰ δὲ τὰς ἐντονηθείσας ἐκφάνσεις καὶ ἐπὶ τόπου ἀνισοκαρπὰ δὲν ἀνευρέθησαν. Μένει λοιπὸν αὐτὸν τὸ ζήτημα. Ποῖα ἦτο ἡ στήριξίς τῆς καὶ τί ὁ καλλιτέχνης παρίστανε τὴν θεῶν πράττουσαν; Τινὲς φρονοῦσιν, ὅτι ἐκράτει τὸ μῆλον ὡς βραβεῖον τῆς καλλονῆς. Ἄλλοι στήριξαν, ἑτέροι καθρέπτην καὶ ἄλλοι πάλιν περιστέραν. Αἱ περατιθέμεναι εἰκόνες ἀναπαριστοῦσι τινὰς τῶν ἐν λόγῳ γυναικῶν.



Edmondo de Amicis

Ἡ ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ

ἀπὸ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 419 καὶ ἐξῆς)

Ἦρχισε καὶ ἤρθε σιγὰ-σιγὰ ἕνας ἀνακατωμένος θορυβὸς πειρησιῶν, μιμησιῶν, ποτηριῶν καὶ ἀπλάσεων καὶ γέλια καὶ φωναὶ ἀσυμφωνίας, προσκαθοῦσαι αὐταὶ νὰ ἔργουν περὶ τῆς γῆρας. Ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔβλεπον μὴ τὴν καλλιτέραν ἐς τὸν κόσμον δρεῖν καὶ ἐκνευροῦσαν τὰ ποτήρια τοῦς μὲ πύθμιν. Ἦρχισαν νὰ λέγουν μεγάλους ἐπαινοὺς διὰ τὴν περὶ τὴν ἀρετὴν, διὰ τὴν ἀρετὴν, διὰ τὴν γενναίότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν στρατιωτῶν, τῶν δεκανέων, τῶν ἀνθυπολοχαγῶν τοῦ ἀποσκευασμοῦ, κατόπιν ἐλθόντων τὴν ποιότητα τοῦ κρασιοῦ καὶ τὴν νοστιμότητα τῶν φαγητῶν κατόπιν ἀμύλησαν διὰ τὸν καιρὸν διὰ ἡτο ὥρατος, διὰ τὴν νύκτα καὶ διὰ τὸ ταξίδι, τὸ ὁποῖον εὐέλπιδαν ἀπολυτοκώστατον. Ἰππὶται τὸ ἐγγύριον εἰς τὰ πολιτικά, ἔπειτα καὶ πάλιν εἰς τοὺς στρατιώτας, κατόπιν ἄλλων μίαν φοράν εἰς τὸ ταξίδι καὶ σιγὰ-σιγὰ, φωνάζοντες πάντοτε ὑψηλότερα, γελώντας πάντοτε δυνατώτερα, στραγγιζόντες τὰ ποτήρια πάντοτε γρηγορώτερα, ὡς ποὺ ἔλα τὰ πρόσωπα ἐκκαίνησαν καὶ ὅλα τὰ μάτια ἀλλοιούθησαν καὶ αἱ κινήσεις τοῦ στόματος ἤρχισαν νὰ γίνωνται δυσκόλως καὶ τὰ λόγια νὰ ἔρχονται τὸ ἕνα κατὰ τὸν ἄλλον χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἔχουν μεγάλην σχέση τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλαμψάνουν ὁ καθένας ἐπὶ τὸ μέρος του διὰ σαβάρων καὶ τὸ ἐπὶ τὴν περιφάνειαν. Ἀλλὰ ὅσον οἱ ἄλλοι ἐπαίξαν καλλιτέραν τὸ μέρος του καὶ ἐδαμνοῦντο ἀπὸ εὐθύμιας, τὸσον ὁ ἀξιωματικὸς ἠσθάνετο νὰ περισσεύῃ τὸ καρδιοκτύπι καὶ ἐφαίνετο

καθαρὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς του. Καντὶς ὅμως δὲν τὸ ἐσοχάζετο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος καθεὶς λίγο ἐπὶ τῆς καὶ τοῦ ἐμφύθιεν εἰς τὸ αὐτὸ νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ ἐπρόσεξε μὲ τὰ μάτια τὴν Καρμέλα. Αὐτὴ ἐκαθὲρ πάντοτε ἀκίνητος καὶ προσεκτικὴ μὲ τὸ πρόσωπον ἀνέμοιο ἐς τὰ θυροφύλλα. Ὁ στρατιώτης ἐποφελήθη μίαν κατάλληλον στιγμήν καὶ ἔλεγε.

Ἐξάρνα ἐβήσαν εἰς τὸ δαμάτιον, τρεῖς στρατιῶται, ἔβλεπαν ἐς τὸν ὄμιλόν τοῦς ὁ καθένας ἀπὸ ἑνα σεντόνι καὶ ἔβλεπαν. Ἡ Καρμέλα ἠκολούθησε μὲ τὸ μάτι ὅλους τὸν τὰς κινήσεις, ὡς ποὺ καθήκανε, καὶ ἔπειτα ἐγύρισε καὶ ἐκτύπησε ἐς τὸ τραπέζι.

Ὁ ἱατρὸς ἐβήσαν ἕνα λόγῳ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ συμβούλου.

— Μίαν πρόποσιν! — Αὐτοὺς ἐφώναζεν ἀμέσως καὶ ἐσπώθησαν ἐς τὰ πόδια μὲ τὸ ποτήρι ὑψηλὰ. — Μίαν πρόποσιν, εἰς τὴν ὑγίαν τοῦ γενναίου ὑπολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὸ γενναῖον αὐτὸ ἀποσκευασμὸν, αὐτοῦ τοῦ ὅλου, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ καὶ τὸ ὅλον θὰ μετῇ πάντοτε καὶ αἰώνως εἰς αὐτὸν ἐδὸ τὸν τόπον μας, μία φωνὴ ἀνιμνήσας, ἡσπύλος, ἀρόλις, ἀφθαρτὴ, ἀγνή, Παρθένε, Θεοτόκε Δέσποινα... τοῦ γενναίου αὐτοῦ ἀποσκευασμοῦ, τὸ ὁποῖον διοικεῖ αὐτὸς ὁ γενναῖος...

Ἐδὼ κομμάτι ἐσκέπηθη καὶ ἔπειτα ἀποφασιστικῶς:

— Ζήτω ὁ κ. ὑπολοχαγὸς ποὺ φεύγει!

Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, κουντύνοντες δυνατὰ τὰ ποτήρια καὶ σκορπούντες τὰ κρασιά ἐπάνω ἐς τὸ τραπέζι. Ζήτω! Ὁ σύμβουλος ἔπειτα βίβρις ἐς τὸ κῆθος τοῦ. Ἄλλοι ἔβλεπον ἄλλας προτάσεις ἐπάνω εἰς τὸ ἱσώδαγμα ποὺ τοῖς ἔδωκεν ὁ σύμβουλος, καὶ ἔπειτα ἤρχισαν ἀπ' ἀρχῆς τὴν φλυσιῶν διὰ τοῖς στρατιώταις, τὰ πολιτικά, τὸ κρασί, τὸ ταξίδι.

— Κύριε Εἰσαγγεῖστο, ἕνα τραγικόν, ἐφώναζε ὁ ἱατρὸς.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπανάβλεπον ὡς ἡχῶ, χόρως εἰς πρῶτον, ἕνα τραγικόν. Ὁ Εἰσαγγεῖστο ἔκαμε ἕνα μορφοσμὸν, ἐξήγησε συγγνώμην, ἔκαμε νὰ τὸν παρακαλέσουν ὀλίγον, ἔπειτα ἐχρημάτισε, ἔβριζε, ἐπὶ τὴν κηδάρη καὶ ἐτραγουδοῦσε δύο ἢ τρεῖς στίχους. Οἱ ἄλλοι μὲ τὰς φωνὰς τῶν τῶν δέκων.

— Εἰς ἐμένα! — ἐφώναζεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὅλοι ἐπώθησαν. Ἐπὶ τὴν καθαρά τὴν ἐχορδαλόγησε, ἐσπώθησαν ἐπάνω καὶ προσποισμένοι οὗτοι παρκαταί, ἤρχισαν... Ἦτο ὁ χρόνος καὶ ἔβλεπαν τὰ χεῖρα του σὺν θερμασμένῳ μ' ὅλα ταῦτα ἐτραγουδοῦσε τὸ τραγικὸν τοῦ μὲ γλῶσσα καὶ μὲ πάθος:

Ἐλα, Καρμέλα μου, σὴν ἀγκαλιά μου,
Ἐλα, μικρό μου, χρυσοῦ ποῦλι,
ἀπὸ τὰ δὺς σου κίβριτα χεῖλη
νὰ μοῦ χαρίσῃς ἕνα φίλ.

Νίσεις μου, δόξα πλοῦτῃ, παλάνια,
θάρρα γὰ μένα παντοῦρα
τὰ δὺς σου μίγαντα, τὰ δὺς σου χεῖλη,
τὰ δὺς σου μάτια τὰ γυάλια.

Ἡ Καρμέλα ἤκουε πίντοτε, περισσώτερον προσεκτικῶς, συγχοῦσας κάποιον χάπου τὰ φρύδια της, ὡς ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀπαρροφῆμένος ἀπὸ μίαν σκέψιν βαθεῖαν.

— Ἐδὼ! Περιφάνει! Τραγουδεῖ σὺν ἀηδόνι. — Ἐπὶ μὲ μὴ φωνὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι συντράπεζοι. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανάβλεπε:

Κ' ἐγὼ, Καρμέλα, θάρρα ἡ ὥρα
νὰ χωρισθῶμεν ἀπὸ τὴν γῆ,
γλυκὴ Καρμέλα μου, σὴν ἀγκαλιά σου
θὰ ζενυχῶ σὺν τῷ παιδί.

Ἦσαν ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἡτο ἐκείνη ἡ μουσικὴ, ὅλα τὰ ἴδια ἕνα γύρω ὅπως τὴν νύκτα ἐκείνην. — Ἐδὼ! Περιφάνει! ἐπανάβλεπον οἱ συντράπεζοι. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔπειτα σὺν ἐξηγημένῳ ἐς τὸ κῆθος τοῦ ὅλοι ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἡ Καρμέλα ἡτο ἀκίνητος, ὡς ἔβλεπον, καὶ εἶχε τὰ μάτια της ἀνέμοιο καὶ καρφωμένα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀξιωματικοῦ ὁ ἱατρὸς τὴν ἔβλεπε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ του.

— Σιωπὴ! — ἐφώναζεν ὁ ἀξιωματικὸς. Ὅλοι ἐσπώθησαν καὶ καθὼς ἡτο ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο, ἀκούσθησαν κάτω ἐς τὴν ἀγορὰ μίαν εὐθύμιας μουσικῆς ἀπὸ αὐλοῦ καὶ βιολιῆ καὶ ἕνας θορυβὸς σὺν πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων. Ἦσαν οἱ δέκα ἢ δώδεκα μουσικοὶ τοῦ τόπου, καὶ ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐπείσθησαν ὅτι πράγματι τὸ ἀποσκευασμὸν φεύγει.

Ἡ Καρμέλα ἐτινάχθηκε καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ πρόσωπόν της ἤρχισεν νὰ ζωογονῆται ὀλίγον καὶ τὰ μάτια της μίαν νὰ τρέχουν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ παράθυρο εἰς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τοὺς συντράπεζους, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὸ παράθυρο, σὺν νὰ ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ νὰ μὴ τῆς ἐμποδίσῃ καὶ ἡ παραμυθία κινήσει ὅλοι ἐκείνου τοῦ πλῆθους.

Ὅταν ἔπαινε ἡ μουσικὴ, τὸ πλῆθος ἤρχισεν νὰ κτυπᾷ τὰ χεῖρα του, ὅπως εἶχε καίμει κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐβήσαν ὁ στρατιώτης καὶ εἶπε μὲ δυνατὴν φωνήν:

— Κύριε ὑπολοχαγέ, τὸ πλοῖον ἦλθε. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐστράφηκε καὶ εἶπε:

— Κύριε, ἡ ὥρα ἦλθε... Ἡ Καρμέλα ἐσπώθησε ἐς τὰ πόδια σιγὰ-σιγὰ, μὲ τὰ μάτια πάντοτε καρφωμένα ἐπάνω του, καὶ ἐπαρμέρησε ἀργά-ἀργὰ τὸ κάθισμα.



Ὅλοι οἱ συντράπεζοι ἐσπώθησαν καὶ ἐμαζεύθησαν γύρω τοῦ ἀξιωματικοῦ. Τὴν στιγμήν αὐτήν ἐβήσαν καὶ ἡ μητέρα τῆς Καρμέλας, ἐβήσαν ἀπαρτήτως εἰς τὸ ἄλλο δαμάτιον, ἀγκάλιασε τὴν κόρη της καὶ τῆς εἶπε μὲ σιγὴν: — Θάρρος, κόρη μου, οἱ δύο μήνες θὰ γυρίσῃ.

Ἡ Καρμέλα ἐγύρισε καὶ ἐκαρφώσε τὸ βλέμμα της ἐς τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της, ἐκτύπησαν ἀργά ἀργὰ τοὺς βραχίονας της καὶ χωρὶς νὰ πῇ γὰρ, ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν της καὶ πάλιν ἀργά ἀργὰ καὶ ἐκαρφώσε τὰ μάτια της εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

Ὅλοι οἱ φίλοι ἐσπώθησαν τὸ χεῖρ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἔβλεπον ἕνα διαβόλημένον θορυβὸν μὲ τὰ συγχοῦσιν, τὰς εἴδας καὶ τοὺς χαμηλοῦς τῶν ἐκείνης ἐσπώθησαν τὸ σπασί του, ἔβαλε τὸ ἀγκύριον, ἐκέρωσε τὸν ὁδοπορικόν του οὐρανόν.

Ἐν ὅσῳ ἔκαμε ὅλα αὐτὰ, ἡ Καρμέλα, χωρὶς νὰ τὸ συνιῇ, ἀνοῖξε τὴν θύρα, ἔκαμε ἕνα βήμα ἐμπρὸς, καὶ μὲ μάτια τρημαγμένα ἐκτύπησε γρήγορα γρήγορα μὲ τὸν ἀξιωματικόν, μὲ τοὺς προσκεκλήμενους, μὲ τὸν στρατιώτην, μὲ τὴν μητέρα της ποὺ ἦτο κοντὰ της, καὶ μὲ τὰ δύο της χεῖρα ἐπὶ δυνατὰ τὸ μέτωπον καὶ ἐξέπλεκε τὰ μαλλιά της καὶ ἀνέβαινε κοπιωτικὰ καὶ ἔβλεπε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ γόγια.

Τὴ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παίζῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἤκουσθησαν καὶ πάλιν τὰ χειροκροτήματα...

— Ἐχετε γυῖα, φίλοι καλοί! — Ἐπὶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἔκαμε νὰ ἐξέλθῃ.

Μία τρομερὰ φωνή, φωνὴ ἀπελπισμένη, παρακτικὴ, ἐξορμήσε τότε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Καρμέλας καὶ ἔβριζε μὲ ἕνα πῆδημα ἐπάνω εἰς τὸν ὑπολοχαγόν καὶ τοῦ ἐσπώθη μὲ ὑπερἀνθρώπινον δύναμιν τὴν μέσην καὶ ἤρχισε νὰ τὸν πλῆνι μὲ παραφορὰν εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸ στήθος, ὅπου ἐβίσκε, κραγγάζουσα, κλαίουσα, στεναλῶσα, χαϊδεύουσα τοὺς ὄμους του, τοὺς βραχίονας του, τὴν κεφαλὴν του, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ ἔκαμε μὴν ἡ μήτηρ ἐς τὸ παιδί της, ποὺ τῆς ἔβλεπε ζωντανὸν ἐξῶ ἀπὸ τὸ πῆμα, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον προ μικρὸν τὸ ἔβλεπε νὰ ἀνοίγῃ τὰ χεῖρα καὶ νὰ φωνάζῃ βοήθειαν.

Ἦτοτε ὅτῳ ὀλίγα λεπτὰ ἡ πτωχὴ κόρη ἔπαινε ἀναίσθητος ἐς τὸ πάτωμα, μὲ τὸ κεφάλι ἐς τὰ πόδια τοῦ ἀξιωματικοῦ...

Ἐσώθη. Ὁ ἀξιωματικὸς ὄρμη τότε εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἱατροῦ, ἡ ὁποία ἀνοικτὴ ἦδη τὸ περιμένει. Ἡ μητέρα, σάππει, φίλε, λουί μὲ δάκρυα τὸ παιδί της, ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ γύρω μὲ τὰ μάτια σπικωμένα ἐπάνω εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν. Ἡ μουσικὴ παίζε.

Τέσσαρες μήνες κατόπιν, μὲ εὐμορφὴν νύκτα τοῦ Σεπτεμβρίου, μὲ μίαν ἀστεροφειγνὰ, ποὺ λῆς ἔ' ἦτο ἡμέρα, τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐκίνησε ὁ βράδυ ἀπὸ τὴν Γένη καὶ ἐπᾶσε, ὅπως πάντοτε, εἰς τὸν λιμένα τοῦ μακροῦ μὲς τόπου, ἐλπιότατον ὁλοταχὺς τὴν ἀγκυραλίαν τῆς Σικελίας. Τὰ νερά ἦσαν τόσον ἡσυχά, ὥστε ἐνόμισες οἱ τὸ πλοῖον δὲν ἐκινεῖτο. Οἱ ταξιδιώται ἔβλεπον ὅλοι ἀναβῆ εἰς τὴν πρῶτην καὶ ἐβίματον ἡσυχίαν τὸν καθαρώτατον ἐκείνου ὁρίζον καὶ τὸν γαλὸ ποὺ ἐφύτιζε τὸ φεγγάρι.

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἄλλου καὶ γρηγοροῦντος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς διευθέσεως τοῦ πλοῖου, ἦσαν ἕνας νέος καὶ μία νέα ἀκοιμησίμηνος εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πλοῖου, ἀγκαλιασμένοι σφιχτὰ, καὶ μὲ κεφαλὰς τῶν κοινὰ ὥστε σχεδὸν ἤγγιζαν. Ἐκεῖ κατω μακρὰν μακρὰν ἐμσοφάμετο ἀκοιμηθὲν ὁλόκληρον τὸ νησί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβήσαν, καὶ αὐτοὶ ἐκτύπησαν τὸ νησί ἐκεῖνο.

Ἐβήσαν πολλὴν ὥραν εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην, χωρὶς νὰ κινήσῃ, ἔως ὅτου ἡ νύκτα ἐσχίσσε τὸ κεφάλι καὶ ἐβήσαν:

— Καὶ ὅμως ἀισθάνομαι νὰ μὲ βουρκώσῃ ἡ καρδιά ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν πτωχὴν μου πατρίδα, ὅπου τόσον ὑπέπερα, ὅπου σὲ εἶδα διὰ πρώτην φοράν, ὅπου πεθαμένον μ' ἀνέστησε καὶ μὲ ξανάδωσε εἰς τὸν κόσμον...

Καὶ ἔγχε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸν ὄμιλόν τοῦ συντράπεου της.

— Θὰ ξαναβῇ μὴν ἡμέρα! — τῆς εἶπε ἐκεῖνος καὶ τὴν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι διὰ νὰ ἡμπορήσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ μέσα ἐς τὰ μάτια καλὰ καλὰ.

— Καὶ θὰ πάμε καὶ πάλιν ἐς τὸ σπίτι σου; — ἤρθε τὴν ἐκείνη μὲ μὴ γλῶσσα φωνή.

— Καί. — Καὶ τὸ βράδυ θὰ καθύσουμε νὰ φλυαροῦμεν εἰς ἐκείνο τὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ ἐφώνοῦς μὴ πορὰ;

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἦσαν ἕνα νέος καὶ μία νέα με κεφαλὰς τῶν κοινὰ, ὥστε σχεδὸν ἤγγιζαν...

— Ναι.

— Καὶ θὰ μοῦ παίζῃ καὶ πάλιν τὴν κηδάρη καὶ θὰ μοῦ τραγουδοῦν καὶ πάλιν τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο;

— Ναι, ναι.

— Τραγουδοῦν καὶ μοῦ; — Ἐφώναζεν ἡ Καρμέλα μὲ παραφορὰν — τραγουδοῦν καὶ μοῦ; — Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς, πλησιάζας τὸ στομάχι εἰς τὸ αὐτὴ της.

— Ναι, ναι.

Ἐλα, Καρμέλα μου, σὴν ἀγκαλιά μου, Ἐλα, μικρό μου, χρυσοῦ ποῦλι.

Ἡ Καρμέλα ἀγκάλιασε τὸν ἄνδρα της καὶ ἤρχισεν νὰ κλαίῃ.

— Πτωχὴ καὶ ἄγαν πλῆγμα... τῆς εἶπε ἐκεῖνος καὶ ἐσπώθη τὴν κεφαλὴν της ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του. — Ἐδὼ, ἐδὼ, ἐς τὴν καρδιά μου, εἰς τὸ μνῆμα ἐδῶ!

Ἡ πτωχὴ κόρη ἐτινάχθηκε διὰ μὴς, ἐκτύπησε ἕνα γύρω, ἐκτύπησε τὸν γαλὸ, ἐκτύπησε τὸ νησί, ἐκτύπησε τὸν ἄνδρα της καὶ ἔβριζε:

— Ὄ! Ὅνειρον εἶναι!

Καὶ ὁ νέος διακόμισε αὐτήν.

— Ὄχι, ἀγαπᾷ μου, εἶναι πραγματικὸς! Καὶ τὸ πλοῖον ἐσπώθη τὰ γαλῶνα νερά, λῆς καὶ τὸ ἐβούρσε ἡ εὐχὴ μὴς μητέρας.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Παῖδί μου! ἔχεις καὶ θρησκείαν καὶ δάκρυα μῆτρα σταλαί, καὶ τρημαγμένους, τὶ φωνάζεις καὶ καὶ σπινάει;

— Εἰς τὴν μῆτρα μου, ἀόματον καὶ αὐτὴ! ὅς τὴν ἀγκαλιά της μ' ἐπῆρε, μ' ἐλάττω ἡ πτωχὴ!

Μανούλα μου, ποῦ ἀπῆλθε ἔρημο τὸ παιδί σου, ὅς τοὺς πρῶτους ὄφθαλμοις νὰ φωνάζεις δὲν τοῦτο μὲν μὰρ σου;

Παραθύρου θ' ἀνῆλθε, μῆνα μου, ἐς τὴν καρδιά μου, ὅς τὴν ἀγκαλιάς αὐτὴν τὰ νησὶ καὶ μῆνα ὁρφανὴν μου!

— Ἐλα, μικρό μου ὁρφανό, μῆνα μου, ἐς τὴν καρδιά μου, ὅς τὴν φλόγα της καρδίας σου πτωχότης νὰ γένη.

Μῆνα μ' ἐλθέ εἰς τὰ νησὶ, ἔκαρε ἡ εὐχὴ σου... Ἡ προσομένη ἐστὶν ὁ Θεὸς ἐς τὸ ἔρημο παιδί σου.

ΑΝΝΑ Γ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ



ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΣ

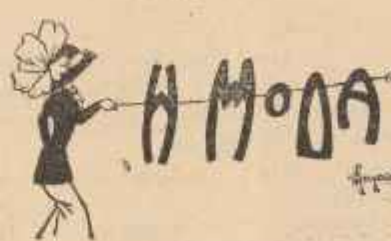
Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

(συνέχεια από σελ. 389 και 414)

Απέναντι της υπερδιπλασιασμού ταύτης, ο μισθός του υπαλλήλου εσημειώσε καταστάσεις ασημάντους σχετικώς. Αιτί; Διότι οι θεωρητικές δημαγωγίαι των σοσιαλιστικών διεκδικήσεων, χωρίς εις τας προσπάθειάς των όποιον έβελτιώδη ουσιασώς και νομοθετικώς και οικονομικώς ή θέσει του εργάτου, παρέμειναν πάντοτε αδιάφοροι προς ό,τι δεν ήτο ό επιβλητικός και αποφασιστικός αριθμός. Οι στομφώδεις Ρουσσότιαν των συγχρόνων πολιτικών άγωνιστών, δεν ασχολούνται ή μόνον διά τας πολυπληθείς, συντεταγμένες ή εδεδότους ομάδας, όν αι συγκεντρωμένοι ψήφοι αποτελούσι τον κύριον παράγοντα των ελεγκτικών νικών. Οι βιομηχανικοί εργάται, στρατιώτες βίαιαι, πολυπληθείς, επιθετικά, επόμενοι ήτο να επωφεληθώσι ενόστερον της δημοκρατικής των στοιχείς. Οι εργάται του άγροφ, διεσκορπισμένοι επ' ευρείων έκτάσεων, όλιγοτέρον συμπαγείς, όλιγοτέρον ριζοσπαστικοί, την απροσέγγιστον όλιγοτέρον. Οι υπάλληλοι πλειότερον έτι κατατεταγμένοι, τρομοκρατούμενοι υπό του κεφαλαίου, προσκορούντες εις απεριόριστους δυσχερείας τοποθετήσεως, εισηγνικώτεροι ένεκα αιτών των επαγγελματικών των προδιαθέσεων, παρέμειναν πλειότερον έτι ξένοι προς αυτήν. Θα σάς εκπλήξω, Κυρία και Κύριοι, άν ύποστηρίζω, ότι ή θέσις του υπαλλήλου έν Κωνσταντινούπολει είναι απείρως χειρόν του Εδριωπαίου συναδέλφου του; Ο υπάλληλος είναι παρ' ήμιν τό θυμία απελαστικής οικονομικής οργανώσεως. Αί διατάγαι ηύξησαν και ένταύθα κατά την τελευταίαν δεκαετίαν σημειωτικώτατα, ένθ οι μισθοί παρέμειναν οι αὐτοί. Η αύξησις των είναι δυσχεροστέτη, καθόσον, μακρός ποικερισμός κατέστησε την οικονομικήν ισορροπίαν μας τοσοῦτον εύπαθη, ώστε ή ύλαρίστη επιβάρυνσις ή άνέτρεπε τό εύθιγόν της ισορροπίας. Τό πρόβλημα καθίστασι περιπλοκώτερον μωρία τοπικά συνθήκαι, ή τοπογραφική κατανόμη της πόλεως, ήτις πύζει την εργασία δια βαρέων μεταφορικών, ό έν νεωφ ήλικία γάμος, τόσον συνθήκη μεταξύ των υπαλλήλων, όστις έξ ένός προβλήματος δημιουργεί πλειότερα, ή ζημία της νομισματοδιαφορας, άνερχομένη πολλαπλάς εις 4 και 5 %, ένθ κεφαλαιοποιουμένη θα ήδύνάτο ν' αποτελέσει σεβαστήν σύνταξιν, ή έτι πιστώσει αγορά πάντων σχεδόν των ειδών της καταναλώσεως, ίδια δέ ή τοκογλυφία, ήτις ροφθ, Σύνολον άπληστιας, συχνόνα προς σταγόνα τον ιδρώτα και τό αίμα των εργατικών ήμιν τάσεων. Η ζωή του υπαλλήλου παρ' ήμιν είναι πάλη άνηλεής, άδυσώπητος, άπαντος, προς τας ανάγκαις, άτινες καθίστασι τον υπεργηφανόν βασιλέα της δημιουργίας αλτρώτουτον ελπίδα της χειρίστης των υποδουλώσεων. Μετά την άφάρεισιν των νομισματοδιαφορών, τόκων και άλλων επιβαρύνσεων, ό και ήδη μικρός μισθός του καθίσταται μηδαμινός. Η δάματα είναι οικτρά. Τό ποτόν, έν ή ζητεί την

λήθην των απειλών και των ταπεινώσεων του πιστωτού, υποσώζεται άνελανορθώτως την ήγείαν του. Παρά τό άποφράμιλλον γάμμα, ή θνησιμότης μεταξύ των ιδιωτικών υπαλλήλων κυρίως είναι τρομακτική. Τό μόνον πλεονέκτημα, όπερ έχει παρ' ήμιν ό υπάλληλος, είναι ότι, έπειδή ή ζωή μας εδρίσκειται είσέτι εις τό στάδιον του μικροκαταστήματος, έχει έξαιρετικάς εύκαιρίας, όπως χειραφετηθή, ιδρύων ίδιον κατάστημα. Αλλά θα έρωτήσω άπας έτι, πόσοι είναι οι βλέποντες τό όνειρον τοῦτο πραγματοποιούμενον; Μετρήσατέ τους. Θα ίδητε ότι μετρώνται επί των δακτύλων της μιας χειρός. Διά τίνας λοιπόν μέσους είναι δυνατόν να δημιουργηθή μέλλον εύτυχεστέρον διά τον έμποροϋπαλλήλον; Διά ποίας προσπάθειάς θα καταστή δυνατόν να χειραφετηθή της έπαισίνοντος καταδυναστεύσεως του τόκου, να αλστανθή ότι είναι πόλιτης ελεύθερος, να τελειοποιήσιν εαυτόν ως όργανον εργασίας, να παύσιν να ήναι ό άνοσηλός μαρτυς, όν περιέγραψεν ό Ζολά εις τό Pot-Bouille; Θα σάς άπαντήσω άδιστακτως. Διά του συνεργατισμού. Μη με έκώλίζει ούτοπιστήν, λιχνίζόμενον από τό όνειρον του Φουριέ. Δέν θα έπαναλάβω μη έκείνον, ότι ό συνεργατισμός είναι πανάκεια διά πάν δεινόν, ότι είναι ή μυστηριώδης συνταγή, ήτις δύναται να καταστήσιν εύτυχή την άνθρωπότητα. Η άνθρωπότης εύτυχία είναι άγαθόν τόσφ συνθετον, ώστε θα ήτο παράδοξον να καταστήθι δι' ένός οικονομικού άπορισμού. Αλλ' άν ό συνεργατισμός δέν είναι ό φιλοσοφικός λίθος, τον όποιον άνεξήκει ό Άλστούλ εις τό βάθος της όνειροπόλου χολής του, είναι άναμφισβήτητον μέσον ήθικής και υλικής άναρρώσεως δυστυχώς ή ήμετέρα χώρα είναι τελείως ξένη προς τας μεγάλας κοινωνιολογικάς ζητήματα. Πολλοί θα έρωτήσω ένδομηγώς: Τι είναι ό συνεργατισμός; Θα σάς άπαντήσω με ένα όρισμόν ιδιόν μου, όστις, άν δέν είναι τελείως, έχει όμως τό πλεονέκτημα να ήναι σύντομος. Συνεργατισμός είναι ή προσπάθεια, δι' ής ή εργασία καθίσταται κεφάλαιος της εαυτής προς μέζονα άνεσιν εκείνων, άτινες την παρέχουσι. Την προσπάθειαν ταύτην αντιπροσωπεύουσιν αι συνεργατικά έταιρία της παραγωγής, της καταναλώσεως και της άμοιβαίας πίστεως. Η ίδια δέν είναι δημιουργημα πρόσφατον. Αι ρίζαι της χάνονται εις τον καιρόν βροχών των άνακαταστητών παρών. Την εύρίσκομεν εις την Σινικήν, εις την Φοινικήν, εις την Ελλάδα, την Καρχηδόνα, την Ρώμην, εις τ' άδρια πάντων των άρχαίων πολιτισμών. Εις την μεσαιωνικήν εποχήν, καθ' ήν ό χειρόνας έδεωρετό Παρίας, ύπήρχον εργάται τοσοῦτον δυστυχείς, ώστε ήδυνάτο ν' αγοράσωσι την προς καταργασίαν ύλην κατ' άτομον. Ίνα την προμηθευθώσι, συνήνουν τας άποταμεινμάται των και άπεδέχθησαν την εργασίαν έν κοινώ. Καί έρχομεν ούτω τας συνεργατικές έταιρίας της παραγωγής. Η έλλειψις των μέσων άνέτου άπομύχνης συντηρήσεως, έπέβαλε την ανάγκην της έν κοινώ συνδιαιτήσεως. Καί έγεννήθησαν ούτως αι συνεργατικά της καταναλώσεως. Τά συστάται του μέλανος ζομού, άτινα έδίδουσιν ό Σπαρτιάτης νομοθέτης, ήσαν συνεργατικά καταναλώσεως και τ' εκολέγμαι, άτινα απέβησαν πανίσχυρα έν Ρώμην και αι γόλδαι, αι όποια έξήγησαν τόσον βαθύτατον έπαιρηγόν επί του Βορρά, ήσαν συνεργατικά παραγωγής. Η θρησκεία έκαλλιέργησε τον συνεργατισμόν χωρακτηριστι-

κώτατα. Αί θρησκευτικάς οργανώσεις των άρχαίων Άθηνών ήσαν τέλειαι συνεργατικά, τοιαῦτα δ' είναι κατ' ούσιαν και τας μορφάς, παρουσιάζοντα εύκρινος την τριδύμον μορφήν του συνεργατισμού. Η διασημής οργανώσεως των Άμπελαχίων, ύπήρξε τελειοτάτη συνεργατική. Αί νεώτεραι συνεργατικά έταιρία της παραγωγής ένεφανίσθησαν μετά τας ιστορικάς αίματηράς ταραχάς του Λυών, αι δέ της καταναλώσεως κατά τό 1844. Ίδρυτής των τελευταίων ύπήρξεν ό Ροσσάλ μετά τινων φίλων του. Τά μέλη της πρώτης συνεργατικής έταιρίας καταναλώσεως δέν υπερέβαινον τας 28. Ήγοραζον μετρητοίς, έπώλουν μετρητοίς και διένεμον τας κέρδη εις τας μέλη της οργανώσεως. Η επιτυχία ύπήρξε θριαμβευτική. Μετά τεσσαράκοντα έτη ή Έταιρία του Ροσσάλ ήρρίθη 990,000 έταίρων, τας κεφάλαια άνήρχοντο εις δέκα εκατομμύρια φράγκων και τας έτήσια κέρδη εις 3 1/2 εκατομμύρια. Έταιρία της παραγωγής ή έταιρία της καταναλώσεως έσχον καταληκτικήν επιτυχίαν εις τας χώρας, άς μακρά έξάσκησης του συνεταιρισμού είχε προπαρασκευάσει τό έδαφος διά την γόνιμον προσπάθειαν. Αλλά δέν θα σάς ύποδείξω τας έταιρίας ταύτας ως δυναμείας να επιτύσσωσι τό πρόβλημα, όπερ έζητα. Ο συνεργατισμός, όστις χειραφετεί εκ της τοκογλυφίας και της έκμεταλλείσεως, όστις άποσπεί άνυλον κατά πάσης συμφορας, όστις άποτελεί προφανές μέσον ήθικής άνωψσεως, είναι ό της άμυβαίας πίστεως, όστις εύρε την μεθοδικώτερον τον έφαρμογήν διά του Σχολλέ Δελιζ και του Ρεφέξερ. Η επιτυχία του Δελιζ μετέχει του δαίματος. Τό δάκτυλον των Τραπεζών τον περιφίγγει σήμερον την Γερμανίαν μεγαλοπρεπώς, ισχυρόν, άπείκμητον. Ο Ρεφέξερ έπειράθη να πολεμήσιν τον σοσιαλισμόν διά του χριστιανικού κοινωνισμού και ίδρυσε τας όμωνύμους τραπεζίας, των όποιων ό θρησκευτικός χρωματισμός είναι ισχυρότατος. Ο μυστικοπολιτής άνεραπόλος ήτύχησε να ίδη τό έργον εδοδόμενον. Πεντήκοντα έτη μετά την ίδρύσιν των, αι συνεργατικά αὐται Τράπεζαι ήρρίθησαν 460,000 μελών. Τά κεφάλαια άνήρχοντο εις 43 εκατομμύρια, αι καταθέσεις εις 425 εκατομμύρια, τας δάνεια εις έν δισεκατομμύριον 591 εκατομμύρια. Ο μηχανισμός των Τραπεζών τούτων είναι άπλοῦστατος. Τό τίμημα των μετοχών όρίζεται συνήθως ελάχιστον, έν φράγκον ή έν πεντόφραγκον. Η λειτουργία της έταιρίας άρχειται όταν τας κεφάλαια κοιθώσιν επαρκή. Τραπεζικά πράξεις έκτός των έντόκων προς τας μέλη δανείων δέν επιτρέπονται. Η Τράπεζα παρέχει δάνεια εις όρισμένας περιπτώσεις, πάντα δέ τας μέλη είναι υπεύθυνα άπέναντι της διά πάσαν απόλειαν, ως είναι άλληλέγγια πάντα και άπέναντι πάντος έξωτερικού πιστωτού. Τά κέρδη ή διανεμόνται μεταξύ των μελών κατά τό τέλος πάσης έταιρικής χρήσεως, ή ένοσχούσι τό άποθεματικόν, ή δέν υπάρχουν, αντικαθιστάμενα δι' έφελμημάτων άλλων, ως εις τας Τραπεζάς Ρεφέξερ. Δέν σάς άναπτύσσω την λειτουργίαν και τας εδραγέτηματα των οργανώσεων τούτων, διότι είσθε βιοπαλαισταί, έχοντες άποβεστιάτην έννοιαν παρομοίας οικονομικής έπαναστάσεως και διότι ή διαλέξις μου θα έκινδύνευε να παραταθή επί δύο ή τρεις ήμέρας, ως τας δράματα του Δουναύ πατρός. Πόσον εύκολον είναι, Κύριοι, έσως τό όραϊόν έργον λειτουργήσιν καρποφόρος και



α) Φόρεμα από άσπρο λινό κεντημένο άγγλές επί κινεού λινού. Μπαρέτες και ναιτικόν περιλαίμιον εκ κινεού λινού.
β) Φόρεμα από άσπρο λινό κεντημένο άγγλές και άντρεντέ από δαντέλλα, ζώνη σαμιζ ροζ πλεοσαρισμένη.



ΑΝΔΡ. ΚΑΒΑΦΑΚΗΣ

Εις τό παρόν φύλλον τελειώνει ή όραία περί ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ διαλέξις, την όποιαν ό άξιότ. κ. Άνδρέας Καραβάρης άνέγνωσεν έν τη αίθουση της ένταύθα Έλληνικής Ένώσεως Έμποροϋπαλλήλων. Είμεθα πεπεισμένοι ότι πάντες και ίδια τα μέλη της έν λόγω Ένώσεως, μελετώντες έκστοιμένως αυτήν, θ' άντλήσωσιν όσα τα στοιχεία, δι' άν θα οικοδομήθι επί ασφαλών θεμελίων ή ευημερία της τόσον μεγάλης κοινωνικής τάσεως, της τάσεως των έμποροϋπαλλήλων. Αλλ' άνέλαστέρας τούτου πρέπει να ληφθή σοβαρός ίπ' όψιν ότι ή Οθωμανική Αυτοκρατορία, ήτις διαρρηγεί την καρδίαν της άναγεννήσεως αυτής εκ της θείας και μόνον ήμιν δύναται να γίνη ή τό λίκνον της εφημερίας μας ή ό αιώνας πάρος μας, ως προοφώς συνετίρανεν ό λίγος άγορητής.

Καὶ ὁ ὑποψήφιος ἀπαγγέλλει:

«Πιστεύω εἰς τὸν Μιστριώτην ὡς σωτήρα καὶ θεὸν τῆς γλώσσης, παντοκράτορα. Πιστεύω καὶ εἰς τὴν καθαρυνούσαν ὡς διατηροῦσαν ἀδιασπαστὸν καὶ ἀδιάρητον τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα. Ἀλλὰ πιστεύω καὶ εἰς τὸν λογιώτατον τῆς Βαβυλωνίας, εἰπόντα: τὴν τῶν προγόνων διακεῖσθαι χορῇ. Προσδοκῶ ἐξόντως τὸ ὑμῶν καὶ γυναισμοῦ, ἀνάστασιν τοῦ Κόντου καὶ τὰ ῥέστα».

★

Ο Μιστριώτης μαθὼν τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀρχῆς, ὅπως πεινῇ ἐπὶ ἐξάμηνον ἐκ τῆς θέσεώς του διὰ τὰς ἀκροατικὰς του, ἀνέκραξεν: «Εἰς οἶκόν σου ἀριστος παῖσθαι ὑπὲρ τῆς γλώττης».

★

Εἰς ξενόδοχος, θέλων νὰ τιμῇ τὸν Μιστριώτην διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς γλώσσης διηγεσιὰς αὐτοῦ καὶ ἐθνικιστικὰς ἀγωνίας, ἀνέγραψεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν φραγμάτων του μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: Γλώσσα σφιγμένη καὶ γλώσσα αἰα-Μιστριώτη.

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ταχύνουσιν ἐπὶ τὸ ἔτη, κληρονομήματα κατὰ διμηνίαν

Εἰς τὴν ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΑΠΡΩΣΙΝ ΤΗΣ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1911

ὁ πρώτος λαχνὸς κερδίζει

φρ. 150.000

ἑτέροι 1999 ΛΑΧΝΟΙ

ΚΕΡΔΙΣΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

Γρ. ἀρχὴν 186

Δι' ἀγορὰς ἀνταλλάττουσιν πρὸς τοὺς κκ.

P. Addally et Cie, Χουρίτ Χάν, ἀρ 14,

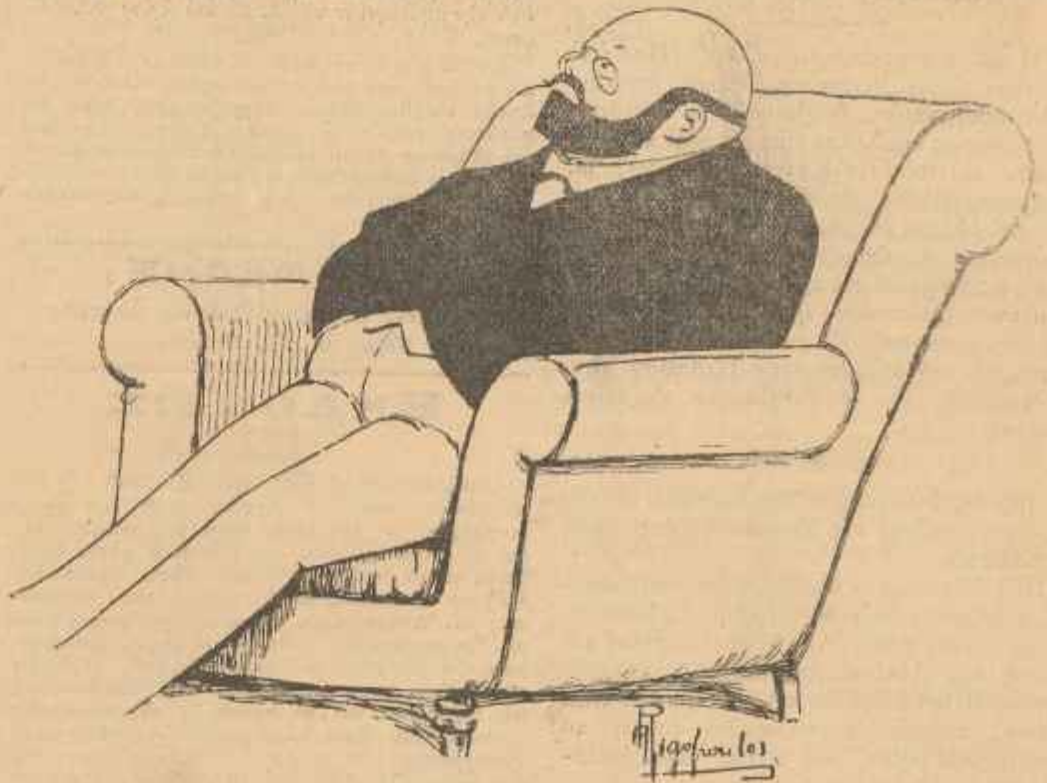
15, Γαλατὰ, Κωνσταντινούπολις. Οἱ 1:

τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἑσωτερικοῦ παρα-

καλοῦνται νὰ προσεβδωσῶσι τὸ τίμημα διὰ

ταχυδρ. ἐπιταγῆς μαντακοῦ ἢ διὰ τοῦκ.

Σκέψας ἐνθὺς πρωθυπουργοῦ:



— Χάρις εἰς τὸ κομιτάτον ἐφθάσα ἔως ἐδῶ ἐπάνω καὶ διὰ τοῦ κομιτάτου φαίνεται ὅτι θὰ πέσω.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΞΑΙΩΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης Μ. ΜΗΥΣΕΙΔΗΣ ἰατρός.

Ἑτησίως τίμιος 600 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ 10

Ἡμίσητι τιμῇ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς.

Τὸ εὐθιγότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικόν

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεώς μας Ἱατροῦ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ἁπασιν τοῖς βιβλιοπωλαῖς τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

Ἐκδοτικὸς οἶκος Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.



Αἱ διάφοροι φάσεις τοῦ Μαίριν.

(Καλέμ)



— ὦ! τοὺς ἀρρεῖνες, τοὺς κακοήθεις, τοὺς μακαράδες, τοὺς ὀδοντῆς, τοὺς προστυχόνες...

— Διὰ τί θρῆξτε;

— Ἀνάστη! δὲν ξέρεις ποὺ αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ φανῶ ποὺ εἶμαι καλὸς πατριώτης;

Ὁ Μαυροβούνιος:

Ἐλᾶ, ἀγαπημένε μου δεῦτε, νὰ σ' ἰναγκαλιθῶ.

Καὶ ὁ Αἰβωός:

Ἐγὼ δεῦτε σὺν; ἀντὶς καλλίτερα τὸ ὄμμα ποὺ σὲ σκεπάζει.

(Δέξτε)